

?La davallada de Catalunya i la falta de coratge

«Catalunya no ha davallat gràcies a una determinada acció o ideologia. Aquí s'han ajuntat el pa i la gana. La covardia interessada de dretes i d'esquerres »

La premsa espanyola (que inclou el "gran" diari dels Godó al que Pla va titllar com "el més tòpic i benpensant de la Península) ha pretès contrarestar la bona nova de la immunitat dels nostres presos i exiliats electes amb la notícia que la comunitat de Madrid ha sobrepassat a Catalunya en PIB. Perfecte. Però jo voldria, abans de comentar el perquè d'aquest fet, formular dues idees.

El volum del PIB d'un país no vol dir res. El que compta és el PIB per càpita. Allò a què "toquem" cadascun de nosaltres. Vull dir que el PIB de Turquia, o el d'Espanya mateix, és bastant més gran que el de Suïssa. I pregunto: vostès què prefereixen ser? Ciutadans turcs, o espanyols, o més aviat ciutadans suïssos? Ara la segona consideració que volia fer.

El problema no és aquesta dada sobre Madrid que publica la premsa "espanyolera". El problema és que, en morir Franco, Catalunya era la regió més rica d'Espanya, també en PIB per càpita. I ja fa anys que ha passat a ser la quarta (Euskadi, Navarra i Madrid van per davant).

I és que Catalunya ha patit una malaltia que es diu Transició. Mort en Franco, el pacte fou simple: Catalunya pagarà la festa. I la festa ha consistit en què tota Espanya pugi de nivell de vida a costa de nosaltres. Afegint-hi, a partir del 1986, l'almoïna de la Unió Europea que, poca broma, en els seus moments més àlgids ha significat un 1% del PIB espanyol. Quines han estat les contrapartides? Per a Catalunya cap.

Per a determinats catalans, molt. El sistema ha consolidat una frase que Gaziol assegurava que no podia haver sortit de cap altre lloc que no fos Catalunya: "Afarta'm i digue'm moro!". És a dir, el pragmatisme de quatre potes. El català té un sentit prim de la dignitat -per això ara, quan els hàbits van canviant, a Espanya queden astorats-. Institucions tan quintacolumnistes com el Fomento del Trabajo Nacional, que ara impulsa l'inclit Sánchez (el del Llibre), hi han ajudat prou.

Per cert, el tal Sánchez (el del Llibre), membre d'Unió Democràtica de Catalunya, va ajudar a enfonsar econòmicament el partit, i ha estat xuclant de l'aliança convergent des del 1988! I després de 24 anys de diputat a Madrid encara és l'hora en què se l'ha de sentir piular sobre el dèficit de les balances fiscals.

Clar que ell, allí, defensava els alts interessos catalaníssims del "empresariado catalán" que representa Fomento del Trabajo Nacional -institució pública subvencionada per l'estat, i que ara li ha tornat el favor en forma de cadireta-. Miserables portetes giratòries les nostres. De la talla dels seus protagonistes. I és que el Pont Aeri, tota aquesta mentalitat que destil·la, ha fet més mal a l'economia de Catalunya que els quaranta anys de Franco.

Però no es pensin que aquests provincians de "l'upper Diagonal" dels que els parlo -aquests que es pensen que viuen al centre del món però que, fora de les rieres del Besos i del Llobregat, no són ningú- són els únics que perjudiquen el país. També tenim els de l'altre extrem. Els Robin Hood anticapitalistes i els del govern de la Generalitat que els riuen les gràcies.

Parlo dels semisecs de Podemos en la seva versió local catalana: raça Prat populista. Aquests prefereixen que s'apugin els impostos als catalans que no pas barallar-se amb Madrid i amb els seus socis majoritaris per tal que l'espoli català s'aturi.

Catalunya no ha davallat gràcies a una determinada acció o ideologia. Aquí s'han ajuntat el pa i la gana. La covardia interessada de dretes i d'esquerres. Tots. I quan això té lloc en un país durant tant de temps (des que va morir Franco en el nostre cas), el resultat no pot ser bo. Per això tota aquesta gent em produeix un fàstic tan enorme.